

NHỮNG VẦN THƠ MÙA ĐÔNG

TRẮNG NHƯ KHÔNG

*Thênh thang mây khói phủ chiều đông
Phơ phất thơ buông nhẹ cánh hồng
Cây ảm đơm đầy hoa lá bạc
Vườn nồng ôm kín gôi chăn bông
Bao la trời đất tình sau trước
Gần gũi đá vàng nghĩa thủy chung
Đường dẫu vương bay dăm hạt bụi
Tuyết sương bôi xóa trắng như không*

NGUYỄN THỊ NGỌC DUNG

LẬP ĐÔNG

*Lập đông trời đổ cơn mưa
Ngoài hiên tia nắng mới vừa quay lưng
Cây sầu đông vẫn đứng đưng
Một đôi chim sẻ ngập ngừng ngó nhau
Sầu đông hay là sầu đầu
Sầu nào cũng thấy cho màu lá xanh
Hoa soan đó phải không anh?*

Phan Khâm

NHỚ TUYẾT

Mặt đất buồn hiu đợi nắng hồng
Tuyết bay buồn suốt một mùa đông.
Em ơi ánh tuyết làm thương nhớ.
Một cõi chân tình cách núi sông.

Anh đã tìm em quá nửa đời.
Vừa mừng gặp lại đã đôi nơi.
Phút giây trinh trắng rồi tan biến.
Anh biết làm sao hỏi đất trời.

Trời đã không vui, đất cũng sầu.
Đất trời đôi lúc cũng quên nhau
Từ nay cho đến ngày tro bụi.
Anh chẳng bao giờ quên Tuyết đầu.

Lam Điền Nguyễn Thử
(Charlotte)

ĐÊM HUYỀN DIỆU

*Làn sương khuya nhẹ nhàng
Bay phủ khắp không gian
Trâm lặng đêm mơ màng
Thâm đỗ giấc bình an.*

*Đêm mùa đông huyền diệu
Ánh sao sáng chan hòa
Thinh không lừng âm điệu
Đất Trời vui hát ca.*

*Mây lãng động ngừng trôi
Người người khắp mọi nơi
Cỏ hoa cùng vạn vật
Đồng chào Chúa Ba Ngôi.*

*Vàng, Nhũ hương, Một dược
Ba Vua quý kính dâng
Trong chuồng chiên, máng cỏ
Chúa Hai Nhi giáng trần.*

ĐỖ THỊ MINH GIANG
(Louisiana)

ĐÊM ĐÔNG MƠ BUỔI ĐÔNG TÀN

xương (họa)

Đầy đưa nào rớt xuống đêm đông
Có thấy đường về lạnh lắm không
 Ngọn gió ào ào theo vách núi
Cơn mưa xối xả xuống dòng sông
 Ước mơ nói lại vòng tay ấm
Mong môi ngời bên bếp lửa hồng
 Run rẩy như cành cây trụ lá
Nơi nào đang được đắp chăn bông.

Phan Khâm

Biền biệt quê người đã mấy đông
Đường về sương khói phủ tầng không
 Sầu theo gió lạnh luồn khung cửa
Nhớ quyện mưa phùn kín bãi sông
 Xót bước lưu ly vành lửa đỏ
Mơ ngày hội ngộ bếp than hồng
 Long lanh ngân lệ hời sinh ấy
Có thấy bao tình lại trở bông?

Nguyễn Vô Cùng

KÝ ỨC MÙA ĐÔNG NỖI LÒNG

họa họa

Bắc lạnh lùng vào buổi cuối đông
Cánh cò lạc lõng giữa đông không...
 Mưa sa lớp lớp che triền núi
Nước cuốn dồn dồn ngập bến sông
 Bếp ngụi năm canh sao đủ ấm
Than tàn sáu khắc có đâu hồng
 Cây trơ cành ngã toi bời lá
Thương phận nghèo nàn chẳng áo bông.

Hạ Thái Trần Quốc Phiệt

Lữ khách đường xa buổi cuối đông
Ai người thấu được nỗi niềm không?
 Ngày thì gọi gió nơi đầu núi
Tối lại dầm mưa nẻo cuối sông
 Vấn mộng thu về...đôi mắt biếc
Còn mơ hạ đến...cặp môi hồng
 Chiều hoang tuyết lạnh -đời băng giá
Nhớ kẻ loan phòng, ấm nệm bông.

Motthoi

Nhấn Mùa Đông

Đông có lạnh hây vào đây sưởi ấm
Thân áo ta còn trống một ngăn này
Bên phía trái nơi chiều mưa thuở trước
Ta ủ người yêu hương tóc còn đây

Nguyễn Đức Vinh

Sầu Đông

Nàng đã ở cách xa muôn vạn dặm
Mà sao ta vẫn mê đắm mong chờ
Thu đã tàn đông lạnh lùng lại tới
Em ở nơi nào có nhớ áo anh không?

Anh vẫn ước một mùa đông nào đó
Em trở về cho anh ủ tóc mây
Ta nói lại đây tơ hồng ngày ấy
Lấp cho đầy hai chữ nhớ thương nhau.

Hồng Thủy

(Nối tiếp bốn câu thơ của Nguyễn Đức Vinh)

SINH-NHẬT EM, MÙA NOEL

Trời se lạnh và bầu trời trở xám
Thoáng mưa phùn như mưa của Huế xưa
Trong không khí có chút gì gợi nhớ
Năm gần tàn, hay xuân sắp về qua

Mùa Noel đã bao lần rồi nhi
Nếu em còn mình chắc sẽ ăn mừng
Sinh nhật em chị sẽ làm chiếc bánh
Rất ngọt ngào với tất cả tình thương

Chị sẽ làm nhân bằng vòng tay thân ái
Sẽ trộn thêm ngàn lời nói ngọt ngào
Sẽ vẽ lên mặt bao lời chúc tụng
Sẽ cười vang lên, hạnh phúc biết bao

Chị sẽ không cần cân đo rắc rối
Bánh yêu thương có ai chỉ được đâu
Chị sẽ viền quanh bằng sợi dây kỷ niệm
Gói ghém theo hạt thương nhớ muôn màu

Chị sẽ thắp nến, bao nhiêu cây em nhi?
Đếm làm chi năm tháng vốn vô cùng
Chị chỉ mong nến lung linh soi sáng
Đường em đi trong cõi mộng lung

Sinh nhật em chị làm bài thơ nhỏ
Đốt cho em vào lúc Chúa ra đời
Nơi nào đó em sẽ cao giọng đọc
Và sẽ nhâm nhi chiếc bánh chị mời

Chị sẽ ngăn không cho dòng lệ chảy
Để bên kia không lưu luyến bên này
Nhưng mà em, sao bỗng dưng má ửng
Hình như mưa nhỏ xuống chị không hay.

ĐẶNG LỆ KHÁNH

YOUR BIRTHDAY, CHRISTMASTIDE

The sky has turned grey and the weather cold,
It mildly drizzles like the kind of rain in Hue of old.
There is something to cause longings in the air:
The year is going to end or the spring to begin fair.

How many times since the last Christmas fête?
Were you still alive, we would surely celebrate.
For your birthday I would, with special complexion,
Make a cake quite sweet with all my affection.

I would mix the stuffing with my warm feeling,
Dress it with thousand mellifluous words appealing,
Adorn the surface with letters of congratulatory glee
And laugh resoundingly - how happy should we be!

It is needless to weigh or measure in order to bake,
Whoever can instruct how to create a love cake?
I would add an edge line as a thread of souvenir
To encompass the multicolored seeds for my dear.

I would light the candles - how many pieces, well?
But what's counting for, since time is in the sequel!
I only wish that the candles would spark to lighten
Your way in the misty world, salvation to heighten.

On your birthday I would write a small poem
And burn it for you on God's descent as a poem
So that at such a distant place you read it loudly
Gnawing at the cake I prepared for you so proudly.

I would try to prevent my hot tears from falling
So you're not too attached to the earth on recalling,
But, my cheeks suddenly got wet from nowhere:
It seems the rain is dripping, I am not even aware.

Translation by
THANH-THANH

Đêm Đông

Lạc loài đêm xứ lạnh
Cô quạnh tuổi già nua
Mang hồn buồn viễn xứ
Thu rơi lá cuối mùa.

Chập chùng cơn mưa lạ
Xác xơ ngọn gió đùa
Kính cầu ai rợn rã
Gác chuông buồn đong đưa

Dập vùi cơn lốc xoáy
Lịch sử như gió lùa
Bàng hoàng thân tị nạn
Mòn mỏi gót giầy khua.

Đêm tàn đông lạnh giá
Chông chất nỗi đau thừa
Mơ màng về cố quận
Bóng chiều xua đuổi xua.

Đăng Nguyên

Virginia, 10/20/2013

Chiều Đông Nhớ Nhà

*Chiều mùa đông chẳng mong mà tới sớm
Ánh trăng buồn giận dỗi lần sau mây
Thâm hoa vàng âm đạm khép mi đầy
Em cũng thế ngồi thờ sau khung cửa*

*Ly rượu nhỏ ngậm dài lòng mới nừa
Quê nhà đâu sâu khuất rặng thông xa
Thoảng đậy cốc chập chùng làng mạc cũ
Rượu thơm môi tương ngọt nụ hôn đầu*

*Có thật chẳng hay chỉ là hư cấu?
Dòng sông quê nhánh rẽ chảy qua thôn
Giàn hoa tím lẳng lơ đeo ngõ vắng
Nụ hoa quỳnh nở vội tới ly hương*

*Nhấp ngậm nừa say cho lòng vất vường
Còn điều gì trần trở nừa rồi quên
Trăng vẫn thế sao hờn trăng lên muộn
Lòng vẫn vợ dang dặc dạ mây ngàn!*

Nguyễn Bạch

TUYẾT MUỘN

*Vào đông, hiu hắt mấy hàng cây
Lá rụng, còn trơ những nhánh gầy
Cuối bãi thuyền không hờn nắng tắt
Lưng trời nhận lẻ mội đường bay
Ô hay đợi tuyết về hơi muộn
Đành chỉ nhìn mưa nhớ thật đầy
Chợt thấy bốn bề hoang vắng quá
Cho buồn vây kín cả chiều nay*

Nguyễn Kinh Bắc

Mùa Đông 2012

MÙA BĂNG RÃ

Đặt cuối đường đời dấu chấm than !
Tan cùng bọt biển nắm tro tàn
Tinh anh quán quít làn hương thoảng
Thống khổ chìm vào gợn sóng lan
Địa ngục lừa soi màn bạo ngược
Hoa thơ máu nhuộm sắc huy hoàng
Trùng trùng nghi án mùa băng rã
Khuấy động giang hồ tiếng nhật khoan

LÝ HIẾU

VA 10/2012

HÁT GIỮA ĐÊM ĐÔNG

Ngày về nắng nhạt cuốn theo mây
Liều rú buồn tênh mấy nhánh gầy
Hoa cúc thờ than mùa gió chướng
Hương trà lắng đọng nỗi niềm tây
Thấy mình hoang thú tách rời cội
Lạc lối nhân gian réo gọi bầy
Hát giữa đêm đông cùng thấp nền
Bên nhau trân trọng phút sum vầy

LÝ HIẾU

VA 10/2012

TRÁCH TẠI GIÓ ĐÔNG

*Thu tàn Đông lại nổi đuôi sang
Tuyết cũng miên man giấc mộng vàng
Khoác áo trắng cây khoe đôi sắc
Đắng tình Đông gió lạnh lan tràn*

*Canh khuya trở giấc tình xa ngàn
Trống vắng tim cô gió bắc ngang
Buốt lạnh Đông về than gói chiếc
Tóc khô vai héo trách tình tan*

*Hụt hẫng đêm dài ngày chợt ngắn
Chơi vui phận số giọt sầu lã
Mảnh tình hoài vọng Đông không đoái
Nên tuyết rù nhau kéo lạnh sang*

*Non nước đá buồn cũng vẫn trơ
Ngàn sao thôi hát khúc mong chờ
Cỏ cây không ấm than tình mỏng
Trách tại gió Đông khéo hững hờ*

Uyên Phương Minh Nguyệt
(Texas)

Nửa Đêm Hiu Quạnh

Nửa đêm gió thổi cùng mây
Lá buồn xào xạc hàng cây lạnh lùng
Đông sang rét buốt tận cùng
Sầu đắng đặc rớt về vùng bến xưa

Xót đau ngày tháng đong đưa
Cung đàn đồ gãy tình xưa rã rời
Người xa biệt chân trời
Đường đời hai ngã tách rời núi sông

Suối mơ thôi hết trông mong
Dòng đời nghiệt ngã ngập lòng đau thương
Tình nay tràn phủ khói vương
Hoa sầu tàn rụng cõi vườn thôi xanh

Giọt sương nức nở trên cành
Sao buồn thôi sáng trăng đành lặn xa
Chim cô ngơ ngáo không nhà
Tiếng kêu ai oán xót xa phận buồn

Nửa chừng gãy cánh tơ vương
Mặc cho con Tào trăm đường đổi thay
Người giờ nơi cuối chân mây
Còn tôi mòn mỏi miền tây nghẹn ngào

Uyên Phương Minh Nguyệt

MEETING

The snow will bury roads
And houses to the roofs.
If I go to stretch my legs,
I see you at my door.

In a light fall coat, alone,
Without overshoes or hat,
You try to keep your calm,
Sucking your snow-wet lips.

The trees and fences draw
Far back into the gloom.
You watch the street, alone
Within the falling snow.

Your scarf hangs wet with snow,
Your collar and your sleeves,
And stars of melted flakes
Gleam dewy in your hair.

A shining wisp of hair
Lights suddenly your face,
Your figure in the cold,
In that thin overcoat.

Flakes gleam beneath your lashes
And anguish in your eyes.
You were created whole,
A seamless shape of love.

It seems as if your image
Drawn fine with pointed steel
Is now in silver lines
Cut deep within my heart.

Forever there you live
In your true humility.
It does not really matter
If the world is hard as stone.

I feel I am your double,
Like you outside, in dark.
I cannot draw the line
Dividing you from me.

For who are we, and whence,
If their idle talk alone
Lives long in aftertime
When we no longer live?

BORIS PASTERNAK

(1890-1960)

(Translated by EUGENE M. KAYDEN in THE POEMS OF DOCTOR ZHIVAGO)

GẶP GỠ

Tuyết vùi chôn những lối mòn
Và rơi phủ trắng trên muôn mái nhà,
Khi anh dạo bước chân qua
Thấy em bên cửa thướt tha bóng hồng.

Đơn côi manh áo thu phong
Chân trời hài lạnh, đầu không mũ hàn,
Về thân nhiên, dáng bình an
Đôi bờ môi nhấm tuyết tan ướt mềm.

Hàng cây bờ dậu im lìm,
Xa, buồn, âm đạm như chìm trong sương,
Em nhìn hùi quạnh phố phường
Bóng cô đơn giữa tuyết vương khắp trời.

Tuyết rơi làm ướt em tôi
Ướt khăn, ướt áo, ướt người tôi thương,
Một trời hoa tuyết vẫn vương
Long lanh tình tú gieo sương mái đầu.

Tóc mây óng ánh tươi màu
Khuôn trăng xinh đẹp chợt đầu rạng ngời,
Dáng em vùng lạnh chơi vơi
Phong phanh áo khoác giữa trời giá băng

Bờ mi tuyết động sáng ngần
Sáng thêm đôi mắt sâu dăng võ vàng.
Từ em sáng tạo vẹn toàn
Tình yêu hình tượng vô vàn tình nguyên.

Dường như nếu bóng hình em
Vẽ bằng thép nhọn để chằm nét hoa
Thì giờ đây cũng khó nhòa
Khắc sâu nét bạc đậm đà tim anh.

Áp e nơi đó mộng lành
Bóng em sống mãi, chân thành, khiêm cung,
Mặc cho trần thế mịt mù
Khó khăn gian khổ chấp chùng sá chi.

Trong anh tâm tưởng mãi ghi
Rằng hai ta chẳng cách ly bóng hình,
Anh đâu vạch được đường tình
Phân ranh đôi lứa chúng mình lia xa.

Cội nguồn, lai lịch chúng ta
Có chẳng ai biết cũng là thế thôi,
Mai này còn mãi chuyện đời
Dù đôi ta hết dong chơi cội trần.

TÂM MINH NGÔ TẶNG GIAO (chuyển ngữ)

